

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1774/2025
06.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров, Драгане Бољевић, Бранислава Босиљковића и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Страхиња Бегенишић, адвокат из ..., против туженог „Електропривреда Србије“ а.д. Београд - Огранак ТЕНТ Београд – Обреновац, са седиштем у Обреновцу, чији је пуномоћник Сабахудин Тахировић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4144/23 од 22.01.2025. године, на седници одржаној 06.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4144/23 од 22.01.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4144/23 од 22.01.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4144/23 од 22.01.2025. године, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Обреновцу П1 109/21 од 18.05.2023. године којом је обавезан тужени да исплати на име накнаде штете – исплате увећане зараде због немогућности коришћења дневног одмора током рада за период од октобра 2015. године до септембра 2018. године, тужиоцу АА износ од 194.121,39 динара и тужиоцу ББ износ од 160.467,97 динара у појединачним месечним износима наведеним у изреци првостепене пресуде, са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате и обавезан тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 222.500,00 динара са законском затезном каматом почев од наступања извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако по оцени Врховног суда постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као и потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите је накнада материјалне штете до које је дошло због немогућности коришћења дневног одмора током рада у утуженом периоду. По оцени Врховног суда нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. ЗПП за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, јер питање накнаде материјалне штете до које је дошло због немогућности коришћења дневног одмора током рада зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају. Тужени је уз ревизију приложио пресуду Апелационог суда у Београду Гж1 3319/23 од 22.11.2023. године, указујући да је том пресудом донета другачија одлука, односно одбијен захтев да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде штете због ускраћивања права на одмор у току дневног рада исплати накнаду материјалне штете, као и пресуду Врховног касационог суда Рев2 3899/2019 од 19.02.2020. године. Међутим, наведене пресуде по оцени Врховног суда не указују на другачију судску праксу. Наиме, из приложених пресуда произлази да, иако је у тим парницама предмет спора била накнада материјалне штете због немогућности коришћења дневног одмора током рада, чињенично стање није исто, односно у тим предметима тужиоци су обављали послове различите врсте од послова које обављају тужиоци у овом спору, а тужиоци у овом спору су доказали да је за њихова радна места процес рада такав да они нису у могућности да без опасности по несметан процес рада напуштају своје радно место и прекину рад.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија туженог није дозвољена ни као редовна.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спора, дозвољеност ревизије се има ценити према члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужиоци су поднели 23.10.2018. године, а вредност предмета спора побијаног дела за тужиоца АА је 194.121,39 динара, а за тужиоца ББ 160.467,97 динара.

Како вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази законом прописан цензус из члана 403. став 3. ЗПП за изјављивање ревизије, ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Наводи одговора на ревизију нису били потребни за одлучивање, па трошкови за састав одговора на ревизију и за судске таксе тужиоцима нису признати, у смислу одредбе члана 154. став 1. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић